

לקוטי תורה • פרשת אחרי מות • מאמר 3

ביאור הדברים בענין לטהר תטהרו

ביאור על "לטהר... תטהרו"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/acharei/3](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/acharei/3)

1 **ביאור הדברים בענין לטהר תטהרו.** הנה חיי צער תחיה היינו מהתבוננות מגדולת א"ס [אין סוף] ב"ה שכשמו כן הוא אין לו סוף כו'

ביאור הדברים בענין "לטהר... תטהרו". הנה "חיי צער תחיה" — כלומר, מתוך התבוננות בגדולתו של אין סוף, ברוך הוא, שהוא כשמו כן הוא, אין לו סוף וכו',

ממילא יחיה חיי צער על מה שרחוק מאור פניו ית' ותהיה זאת נחמתו אשריך וטוב לך בעוה"ז [בעולם הזה] ע"י עסק התורה שהיא חכמתו ושם התלבשות אור א"ס [אין סוף] ממש בחכמה

ממילא יחיה חיי צער על שהוא רחוק מאור פניו יתברך. וזו תהיה נחמתו: "אשריך וטוב לך" בעולם הזה, באמצעות העיסוק בתורה, שהיא חכמתו; ובה מתלבש ממש אור אין סוף בחכמה.

ונמצא מתלבש גם הוא בלבושו של הקב"ה [הקדוש ברוך הוא] ונעשה יחוד א"ס [אין סוף] בנפשו, וזהו יחוד קב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתו וכמבואר בזהר בענין יחוד זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] שהמלאכים מכסים היחוד בגדפין

נמצא שגם הוא מתלבש בלבושו של הקדוש ברוך הוא, ונעשה יחוד אין סוף בנפשו. וזהו יחוד הקדוש ברוך הוא ושכינתו, כפי שמבואר בזהר בענין יחוד ז"א ונוקבא, שהמלאכים מכסים את היחוד בכנפיים

(והובא בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער הקדישים פ"א. ועיין בע"ח [בעץ חיים] שער הארת המוחין פ"ב [פרק ב'] ועיין מזה ג"כ במק"מ [במקדש מלך] סוף חלק א' בהשמטות ד"ה בראשית).

(והובא בפרי עץ חיים, שער הקדישים, פרק א; ועיין בעץ חיים, שער הארת המוחין, פרק ב; ועיין בזה גם במקדש מלך, סוף חלק א, בהשמטות, [על הקטע] המתחיל "בראשית").

וכיסוי זה הוא נמשך מבחי' או"א [אבא ואימא] כו' דהיינו שנמשך מקיף אחד לשניהם לצורך היחוד וכך

וכיסוי זה נמשך מבחינת אבא ואמא וכו', כלומר, נמשך מקיף אחד לשניהם לצורך היחוד. וכך

הוא בעסק התורה נמשך מקיף עליון שמקיף גם את נפשו להתכלל בבחי' אור א"ס [אין סוף] בבחי' יחוד ע"י מקיף א' הכולל ב' הבחי'.

גם בעיסוק בתורה נמשך מקיף עליון, המקיף גם את נפשו, כדי שתיכלל בבחינת אור אין סוף, במצב של יחוד, באמצעות מקיף אחד הכולל את שתי הבחינות.

2 ועתה נבוא לביאור לבושיי [לבושין / לבושים] כתלג חיוור איתא בזהר שהי"ג תי"ד [תיקוני דיקנא] נקי לפעמים גייכ בשם לבושיי [לבושין / לבושים] כתלג חיוור.

כעת נעבור לביאור "לבושו כתלג חיוור". בזהר נאמר שגם שלושה עשר תיקוני דיקנא נקראים לפעמים בשם "לבושו כתלג חיוור".

אך האמת הוא שעיקר הלבוש הוא החשמל ולא החשמל המפסיק בין אצילות לביי"ע [לבריאה יצירה עשיה] כי זהו מחיצוניות בינה והוא בנוגה שמבחי שבה"כ [שבירת הכלים]

אך האמת היא שעיקר הלבוש הוא החשמל, ולא החשמל המפסיק בין אצילות לבריאה, יצירה ועשיה, שכן הוא מחיצוניות בינה, והוא בנוגה, שמבחינת שבירת הכלים;

אלא הוא החשמל עליון המקיף כל האצילות דהיינו שהתלבשות גבורה דעתיק במו"ס [במוחא סתימאה] הוא עיי [עתיק יומין] מקיף זה

אלא החשמל העליון המקיף את כל האצילות. כלומר, התלבשות גבורה דעתיק במוחא סתימאה נעשית באמצעות מקיף זה.

(בלקוטי הש"ס [הששה סדרים] מהאריז"ל [מהאריי זכרוננו לברכה] דטי"ז ד"ה לכי ומעטי איתא וז"ל [זוה לשונן] כי יש מסך בין עולם לעולם כוי ויש בין הא"ק [האדם קדמון] לאצילות מסך וכן בין האצילות לבריאה כוי וכל המסכים נקי מקיפים עכ"ל [עד כאן לשוננו],

(בלקוטי הש"ס של האריז"ל, דף ט"ז, בדיבור המתחיל "לכי ומעטי", נאמר, ואלה דבריו: "כי יש מסך בין עולם לעולם כוי, ויש בין אדם קדמון לאצילות מסך, וכן בין האצילות לבריאה כוי, וכל המסכים נקראים מקיפים". עד כאן לשוננו.)

והנה הרמ"ז [הרב משה זכות] ר"פ אמור דפ"ח סע"ב [סוף עמוד ב] גבי כשמן הטוב על הראש כתב שגם כתר אריך נחשב מעולם א"ס [אין סוף] כוי ועיקרו של אצילות מתחיל ממו"ס [ממוחא סתימאה] שהיא חכמה דאריך עכ"ל [עד כאן לשוננו] וא"כ [ואם כן] ענין התלבשות גבורה דעתיק במו"ס [במוחא סתימאה]

והנה הרמ"ז, בתחילת פרשת אמור, דף פ"ח ע"ב, על "כשמן הטוב על הראש", כתב שגם כתר דאריך נחשב לעולם אין סוף כוי, ועיקר האצילות מתחיל ממוחא סתימאה, שהיא חכמה דאריך. עד כאן לשוננו. ואם כן, עניין התלבשות גבורה דעתיק במוחא סתימאה

הוא ענין ההמשכה מאור א"ס [אין סוף] בראשית האצילות וע"כ [ועל כן] התלבשות זו הוא ע"י מקיף זה ומסך הנ"ל ואפשר שזהו ג"כ ענין קרומא דאורא כו' ע' [ענין] בע"ח [בעץ חיים] שער א"א [אריך אנפין] פ"ז [פרק ז'] שזהו ענין רקיע המבדיל בין מים למים

הוא ענין ההמשכה מאור אין סוף בראשית האצילות. לכן התלבשות זו נעשית באמצעות מקיף זה והמסך הנזכר לעיל. וייתכן שזהו גם ענין קרומא דאורא כו'; עיינו בעץ חיים, שער אריך אנפין, פרק ז', שזהו ענין הרקיע המבדיל בין מים למים.

ומזה יובן ג"כ ענין סלסלה ותרוממך שנתבאר לעיל דענין ההתרוממות הוא מבחי' לבושי' [לבושין / לבושים] כתלג לבחי' ומדרגת שער רישי' [רישיה] כו' והיינו כי שער רישי' [רישיה] הוא מבחי' כתר אריך שהוא מעולם א"ס [אין סוף] שלמעלה מהמסך ומהאצילות כו').

ומכאן יובן גם ענין "סלסלה ותרוממך", שנתבאר לעיל: ההתרוממות היא מבחינת "לבושו כתלג" לבחינת ומדרגת "שער רישיה" כו'. כלומר, "שער רישיה" הוא מבחינת כתר דאריך, השייך לעולם אין סוף, שלמעלה מהמסך ומן האצילות כו').

וע"ז [ועל זה] נאמר לבושי' [לבושין / לבושים] כתלג חיוור כמו שלג שתחלת הווייתו ממים ונקפא ונעשה שלג ואח"כ [ואחר כך] חוזר ונפשר ונמס והיה למים וזהו חכמה בראש חכמה בסוף, והוא ע"ד [על דרך] משל

ועל כך נאמר "לבושו כתלג חיוור": כמו שלג, שתחילת הווייתו במים, הוא קופא ונעשה שלג, ואחר כך מפשיר, נמס וחוזר להיות מים. וזהו "חכמה בראש, חכמה בסוף". והרי זה על דרך משל,

כמו משלי שלמה או כמו שהרב מסביר שכל להתלמיד ע"פ משל שכשעומד התלמיד על כוונת רבו במשל זה ומבין השכל עצמו

כמו משלי שלמה, או כמו מורה המסביר לתלמיד רעיון באמצעות משל: כשהתלמיד תופס את כוונת רבו במשל הזה ומבין את הרעיון עצמו,

הנה נעשה אצלו ג"כ בחינת חכמה כמו שהיה אצל רבו החכמה מתחלה רק שבאמצע נגלד ונקרש לפי שהחכמה לא היתה נתפסת בשכל התלמיד כמות שהי' א בעצמה בשכל הרב

הרי גם אצלו נעשית בחינת חכמה, כפי שהחכמה הייתה אצל רבו בתחילה; אלא שבתוך היא התקרשה ונקפאה, משום שהתלמיד לא יכול היה לתפוס בשכלו את החכמה כפי שהיא בעצמה בשכלו של הרב,

רק ע"י משל, וכך הוא בחי' לבוש עליון הוא בבחי' שלג שנגלד ונקרש עצמיות החכמה לבלתי הגלות נגלות כמות

אלא באמצעות משל. וכך גם בחינת הלבוש העליון היא במצב של שלג, שבו עצמות החכמה עצמה התקרשה ונקפאה, כדי שלא תתגלה בגלוי כפי שהיא בעצמה,

שהיא בעצמה רק אח"כ [אחר כך] חוזר ונמס והיה למים בחי' חכמה אצל הנבראים ועל ענין זה נאמר משליך קרחו כפתים כו'

ורק אחר כך היא חוזרת ונמסה ונעשית מים — בחינת חכמה עבור הנבראים. ועל עניין זה נאמר: "משליך קרחו כפתים" וגו',

ישב רוחו יזלו מים מגיד דבריו ליעקב שלהיות מגיד דבריו ליעקב שהוא מבחי' יזלו מים נעשה ע"י הקרח שנגלד ונקרש כעין הקרח וכך הוא בענין השלג,

"ישב רוחו יזלו מים"; "מגיד דבריו ליעקב". כלומר, "מגיד דבריו ליעקב", שמקורו בבחינת "יזלו מים", נעשה באמצעות הקרח, שהתקרש ונקפא כעין קרח. וכך הוא גם בעניין השלג,

אלא שהשלג הוא בהתחלקות טיפין טיפין כי להיות יורד ההשפעה מוכרח להיות ע"י התחלקות וכמו שנודע מגבורות גשמים שיורדים ע"י התחלקות שאל"כ [שאם לא כן] היו מכול ח"ו [חס ושלום],

אלא שהשלג מתחלק לטיפות-טיפות, שכן כדי שהשפע יירד הוא מוכרח לבוא דרך התחלקות. וכידוע בעניין גבורות גשמים, שהן יורדות דרך התחלקות, שאם לא כן היה חלילה מכול.

וגם י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] נק' בחי' לבושים על דרך זה שההארה היורדת דרך השערות שהם חלולים

וגם י"ג תיקוני דיקנא נקראים בחינת לבושים בדרך זו: [אשר ל]הארה היורדת דרך השערות, שהן חלולות,

הנה השערות הם בחי' לבושים והן בבחי' פירוד והתחלקות בבחי' שלג ונק' חיוור ששרש ההשפעה עצמה היא בחי' חסד

הרי השערות הן בחינת לבושים, והן במצב של פירוד והתחלקות, בדומה לשלג; והן נקראות "חיוור", כלומר לבן, משום ששורש השפע עצמו הוא בחינת חסד.

(וגם השלג יש בו תוקף הלבנונית יותר מבחי' עמר נקא וכמ"ש במ"א ע"פ הנותן שלג כצמר). ומים שיורדים ממקום גבוה למקום נמוך (אלא שיורדים בבחי' צמצום והתחלקות ההשפעה לפירורים): גם לשלג יש עוצמת לובן גדולה יותר מבחינת "צמר נקי", כפי שמוסבר במקום אחר על הפסוק "הנותן שלג כצמר". ומדובר במים היורדים ממקום גבוה למקום נמוך (אלא שהם יורדים בצמצום, כשהשפע מתחלק לפירורים).

3 ב והנה מבחי' לכושיה כתלג חיוור נמשך בחי' שער רישיה כעמר נקא אלו הן פרטי ההלכות שבגשמיות

2. והנה, מן הבחינה של "לבושו לבן כשלג" נמשכת הבחינה של "שער ראשו כצמר נקי": אלו הן ההלכות הפרטיות הנוגעות לדברים גשמיים,

כמו כל מסכת יומא שכל הרעש של הכה"ג [הכהן גדול] שהוא פורש משאר העם ונכנס לפני ולפנים והיה כמו כל מסכת יומא, שבה כל ההתרחשות סביב הכהן הגדול היא שהוא פורש משאר העם ונכנס לפני ולפנים; וזה היה

רק פעם א' בשנה והי' [והיה] צריך חמש טבילות ועשרה קידושין וכל העבודה הוא שמזה מדם הפר ומדם השעיר באצבע אחת למעלה ושבע למטה ומונה אחת ואחת כו'.

רק פעם אחת בשנה, והוא היה צריך לטבול חמש טבילות ולקדש עשר פעמים; וכל העבודה היא שהוא מזה מדם הפר ומדם השעיר באצבעו, פעם אחת למעלה ושבע פעמים למטה, ומונה "אחת ואחת" וכו'.

4 והנה כח זה שיש בגשמיות דם הפר והשעיר להיות נוגע להמשכת אור א"ס [אין סוף] ב"ה הוא דרך בחי' שערות

והנה, הכוח שיש בדם הגשמי של הפר והשעיר להשפיע על המשכת אור אין סוף, ברוך הוא, הוא בדרך של בחינת שערות,

שהם המשכות מצומצמות שהשערה היא המשכה להיות גילוי אור א"ס [אין סוף] למטה ג"כ אך היינו דוקא ע"י ביטול ומס"נ [ומסירות נפש].

שהן המשכות מצומצמות; שכן שערה היא המשכה המביאה לגילוי אור אין סוף גם למטה. אך הדבר נעשה דווקא באמצעות ביטול ומסירות נפש.

5 ועל דרך זה היה לימוד תנאים ואמוראים וכל עסק רשביי [רבי שמעון בר יוחאי] היה בנגלה כ"ד קושיות וכ"ד פירוקים

כך היה גם לימודם של התנאים והאמוראים; כל עיסוקו של רבי שמעון בר יוחאי היה בתורה הנגלית: עשרים וארבע קושיות ועשרים וארבעה תירוצים.

וגם בכל פרק מפרקי המסכתות שבש"ס [שבששה סדרים] נזכר ר"ש [רבי שמעון] ואפילו בכלים ובנגעים ועוקצין וה"י [והיה] פטור מתפלה לפי שכל עסק תורתו היה עד"ז [על דרך זה] וכמ"ש ודברי אשר שמתו בפ"ך.

וגם בכל פרק מפרקי המסכתות שבש"ס נזכר רבי שמעון, אפילו בכלים, בנגעים ועוקצין. הוא היה פטור מתפלה, מפני שכל עיסוקו בתורה היה באופן זה, כמו שנאמר: "ודברי אשר שמתו בפ"ך".

אך אין כח זה אלא בתורה עצמה, אבל המצות הן מצות המלך שהוא ביטול היש לאין שיהיה יש ויהיה בטל ומלי' [ומלכות] נק' בשם לבוש כמ"ש ה' מלך גאות לבש שלהיות בחי' מלי' [מלכות]

אולם כוח זה קיים בתורה עצמה בלבד. המצוות, לעומת זאת, הן ציווי המלך, ועניינן ביטול היש לאין: שהאדם יהיה יש, ואף על פי כן יתבטל. ומלכות נקראת "לבוש", כמו שנאמר: "ה' מלך, גאות לבש". שכן [כדי שתהיה] בחינת מלכות:

ועל מי מולך הלא כל עצמיות הנבראים וחיותם הוא מבחי' מלי' [מלכות] ואיך שייך לשון מלוכה, על מי הוא מולך? הרי כל עצמותם וחיותם של הנבראים היא מבחינת מלכות; ואם כן, כיצד שייך לדבר על מלוכה? אלא כל ענין מלי' [מלכות] הוא למעלה רק בחי' לבוש שנעשה לבוש והסתר להיות בחי' מלי' [מלכות] וכמ"ש

אלא שכל עניין המלכות למעלה הוא רק בחינת לבוש: היא נעשית לבוש והסתר, כדי שתהיה בחינת מלכות. כמו שנאמר:

כי שמש ומגן ה' אלקים שבחי' אלקים הוא בחי' המלי' [המלכות] היא בחי' מגן שהיא בחי' לבוש
 "כי שמש ומגן ה' אלקים": בחינת אלקים היא בחינת המלכות; היא בחינת מגן, שהיא בחינת לבוש.

(ועמ"ש בד"ה יונתי בחגוי מענין יפתי וע' [ועיין] סד"ה ועשית בגדי קדש ובד"ה יביאו לבוש מלכות)
 (ועינינו במה שנכתב במאמר הפותח במילים "יונתי בחגוי", בעניין "יפתי"; וכן בסוף המאמר הפותח במילים "ועשית בגדי קדש", ובמאמר הפותח במילים "יביאו לבוש מלכות").

רק בשרש העליון המצות הם גבוהים יותר שהמצות הן מבחי' גולגלתא ותורה היא בחי' מוחא, אלא שבשורש העליון המצוות גבוהות יותר, שכן המצוות הן מבחינת גולגלתא, והתורה היא בחינת מוחא.

אלא שלפי שהמצות הם גבוהים יותר אינם יכולים להיות בבחי' התגלות כ"א [כי אם] בבחי' לבוש שהוא בחי' חיצוניות ומקיף,

אלא שמכיוון שהמצוות נעלות יותר, הן אינן יכולות להתגלות אלא במעמד של לבוש, שהוא בחינת החיצוניות וההקפה [של אור מקיף].

אבל התורה שהיא בחי' מוחא נעשית בחי' מזון ותורתך בתוך מעי (ועיין באגה"ק [באגרת הקודש] ד"ה איהו וחיהי ועמ"ש בד"ה מזמור שיר חנוכת הבית מענין מזון ולבוש כו').

אבל התורה, שהיא בבחינת מוח, נעשית בבחינת מזון: "ותורתך בתוך מעי". (ועיינו באגרת הקודש, באגרת המתחילה "איהו וחיהי"; וכן במה שנכתב במאמר המתחיל "מזמור שיר חנוכת הבית" בענין המזון והלבוש וכו').

והנה כדי להיות המשכת המצות למטה הוא רק כמו כן בבחי' שערות ושער רישיה כעמר נקא שע"ז נמשך למטה בכ"ג [בכהן גדול] כמו בסדר עבודת יוהכ"פ [יום הכפורים] הנ"ל

והנה, כדי שהמצוות יימשכו למטה, הדבר נעשה אף הוא רק בבחינת שערות: "ושער רישיה כעמר נקא". באמצעות הן נמשכות למטה, על ידי הכהן הגדול, כפי שהיה בסדר עבודת יום הכיפורים שהוזכר לעיל.

וגם זה הוא ע"י ביטול כי כה"ג [כהן גדול] נק' כהנא רבה בחי' ביטול רק לפי שזה הביטול הוא ביטול היש לכן תלוי בזמן ובמקום בקדשי קדשים דוקא,

וגם הדבר הזה נעשה באמצעות ביטול, שכן הכהן הגדול נקרא "כהנא רבה", בחינת הביטול. אלא שמכיוון שביטול זה הוא ביטול היש, הוא תלוי בזמן ובמקום — דווקא בקודש הקודשים.

אבל התורה אע"פ [אף על פי] שהוא איש זר ולומד בלילה דלאו זמן הקרבה היא אעפ"כ [אף על פי כן] מעלה עליו הכתוב כאלו הקריב בזמנו ובמועדו.

אבל בתורה, אף על פי שהוא איש זר ולומד בלילה, שאינו זמן הקרבת הקרבנות, בכל זאת הכתוב מחשיב לו כאילו הקריב בזמנו ובמועדו.

לפי שהתורה היא בבחי' אין ממש והיינו לפי שעיקר לימוד התורה ברעותא דליבא תליא מילתא שיהיה בטל במחשבתו ודבורו וזה יכול להיות בעסקו בתורה,

מפני שהתורה היא בבחינת אין ממש. כלומר, עיקר לימוד התורה תלוי ברעותא דליבא, ברצון הלב: שהאדם יהיה בטל במחשבתו ובדיבורו; והדבר יכול להתקיים כשהוא עוסק בתורה.

אבל במצוה בעשיי' [בעשייה] גשמית ע"י הגוף העושה אין זה ביטול ממש רק ביטול היש לאין
אבל במצווה הנעשית בפעולה גשמית באמצעות הגוף, הגוף הפועל אינו מכיב לביטול ממש; יש כאן רק ביטול היש לאין,

שהוא עושה ומקיים מצות המלך שזהו בחי' עבד שהוא נפרד משא"כ עסק התורה הוא בבחי' בן, וזהו אם כבנים אם כעבדים כו'.

שהרי הוא עושה ומקיים את ציווי המלך, וזו בחינת עבד, שהוא נפרד. ואילו העיסוק בתורה הוא בבחינת בן. וזהו "אם כבנים אם כעבדים" וכו'.

אך הנה זה לעומת זה עשה האלקים וכל סטרא דקליפה הוא רק בחי' יש הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם וכבוד חכמים ינחלו.

אבל הרי "ה' עשה את זה לעומת זה", וכל צד הקליפה הוא רק בבחינת יש: "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". ו"החכמים ינחלו כבוד".

שמי שהוא בבחי' חכמה כח מ"ה [מה] אין הכבוד עושה אותו יש ולכן מפני שיבה תקום וכן ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד כו',

מי שהוא בבחינת חכמה, כוח מה, הכבוד אינו עושה אותו ליש. לכן נאמר: "מפני שיבה תקום"; וכך גם: "ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד" וכו'.

משא"כ מי שאינו בבחי' כח מ"ה [מה] יכול להיות נמשך לכו אחר הכבוד ונעשה יש וגם רוח.

לעומת זאת, מי שאינו בבחינת כוח מה, לכו עלול להימשך אחר הכבוד, והוא נעשה יש וגם רוח.

וזהו עיקר עי"ז [על זה] שמחשיב אי"ע [את עצמו] ליש דקרו ל"י אלקא דאלהא ולכן ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] מי שיש בו גסות הרוח כו'.

וזהו עיקר העבודה הזרה: שהוא מחשיב את עצמו ליש, אף שהם קוראים לו "אלקא דאלהא", האל של האלים. ולכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "כל מי שיש בו גסות הרוח" וכו'.

6 והנה כמו שבקדושה יש ב' בחי' תורה ומצות שהן פנימיות וחיצוניות כנ"ל כך ג"כ לעומת זה יש ב' דברים חיצוניות ופנימיות חיצונית

והנה, כשם שבקדושה יש שתי בחינות — תורה ומצוות, שהן הפנימיות והחיצוניות, כנזכר לעיל — כך גם לעומת זאת יש שני דברים: חיצוניות ופנימיות. החיצוניות

היינו גסות בבחי' לבושים ומקיפים, ופנימית היינו תאוות זולל וסובא והכל הוא בנוגה שחיצונית שלה רע ופנימית טוב ולפעמים עולה הכל ונכלל בטוב, ולפעמים להפך כמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] פ"ז [פרק ז'].

היא גסות, בבחינת לבושים ומקיפים; והפנימיות היא תאוות "זולל וסובא". כל אלה שייכים לנוגה, שהחיצוניות שלה רעה והפנימיות שלה טובה; לפעמים כולה עולה ונכללת בטוב, ולפעמים להפך, כפי שמוסבר בספר של בינונים, פרק ז'.

7 והנה בחי' הפנימית יכולים להפך בעצמם מרע לטוב כמו איש אשר בסובאי יין וזוללי בשר אם למחר מתפלל בכח האכילה הרי הרע עצמו מתהפך לטוב ונעשה מרע טוב,

והנה, את הבחינה הפנימית אפשר להפוך בעצמה מרע לטוב. למשל, אדם הנמנה עם "סובאי יין וזוללי בשר": אם למחרת הוא מתפלל בכוח שקיבל מן האכילה, הרע עצמו מתהפך לטוב, ומרע נעשה טוב.

אבל החיצוניות ולבושי [ולבושין / ולבושים] אינו נעשה מהם דבר טוב שיוכל לקבל הכבוד להיות נתפס בתוכו שלא יהיה יש.

אבל מן החיצוניות ומלבושיה לא נעשה דבר טוב, שיוכל לקבל את הכבוד ולהחזיקו בתוכו בלי שיהיה ליש.

8 ולכן כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם עליכם דוקא מה שהוא בחינת מקיף יכפר יקנח ויעביר לגמרי ואת רוח הטומאה אעביר כי תעביר ממשלת זדון.

ולכן: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם" — "עליכם" דוקא, על מה שנמצא בבחינת מקיף יכפר: ימחה ויעביר אותו לגמרי. "ואת רוח הטומאה אעביר"; "כי תעביר ממשלת זדון".

אבל מכל חטאתיכם פנימית שבכם לפני הוי' תטהרו בעצמיכם והיינו לפני הוי' דהיינו ממעמקים קראתיך הוי' כאדם הקורא לחבירו שיבא

אבל "מכל חטאתיכם" — החטא הפנימי שבתוככם — "לפני הוי' תטהרו", מתוך עצמכם ממש. כלומר, "לפני הוי'" פירושו: "ממעמקים קראתיך הוי'", כמו אדם הקורא לחברו שיבוא אליו

אצלו כך קוראין וממשיכים בחי' הוי' ע"י ממעמקים עומקא דליבא שצועק הלב בקרבו והיא בחינת א"ס [אין סוף] שבנפשו שע"י מעורר בחי' א"ס [אין סוף] שממעמקים למעלה משם הוי'.

אליו; כך קוראים וממשיכים את בחינת הוי' באמצעות "ממעמקים" — עומקא דליבא, עומק הלב, שבו הלב צועק בקרבו. זוהי בחינת אין סוף שבנפשו, ועל ידה הוא מעורר את בחינת אין סוף שב"ממעמקים", שלמעלה משם הוי'.

9 והיינו דוקא ביום הזה הוא יוהכ"פ [יום הכפורים] עליית המלי' [המלכות] להיות פב"פ [פנים בפנים] שהמלי' [שהמלכות] היא מקור הנבראים ומחיה אותם

והיינו דווקא "ביום הזה", שהוא יום הכיפורים, עליית מלכות להיות פנים בפנים. שכן מלכות היא מקור הנבראים ומחיה אותם,

ועתה היא עולה לקבל פנים עליונים דא"ס [דאין סוף] את פניך הוי' אבקש, ולכן אין עולים לתורה ביוהכ"פ [ביום הכפורים] רק ששה לפי שהמלי' [שהמלכות] שהיא בחי' שביעית עלתה למעלה.

ועתה היא עולה לקבל את הפנים העליונות של אין סוף: "את פניך הוי' אבקש". לכן ביום הכיפורים עולים לתורה רק ששה, משום שמלכות, שהיא הבחינה השביעית, עלתה למעלה.

(ועיין בפ"י לפני הוי' בזהר ח"ג [חלק ג'] ס"ז א' וע"פ פ"י המק"מ [המקדש מלך] שם בשם הרח"ו [הרבי חיים ויטאל] מובן כמשנ"ת [כמו שנתבאר] כאן דלפני היינו למעלה יותר כו', אכן בזהר תרומה דק"ע ע"ב פ"י כי מלפני הוא בחי' שלמעלה משם הויה

(ועיין בביאור "לפני הוי'" בזהר, חלק ג, סז ע"א; לפי ביאור מקדש מלך שם בשם רבי חיים ויטאל מובן הדבר כפי שנתבאר כאן, ש"לפני" פירושו למעלה וכו'. ואולם בזהר פרשת תרומה, קע ע"ב, מבואר ש"מלפני" היא הבחינה שלמעלה משם הוי',

אבל לפני היינו בחי' מלכות שהיא בחינת שקודם לשם הויה מלמטה למעלה, וגם לפי ההוא אין סתירה למש"כ [למה שכתוב] דהוא בחי' ממעמקים שלמעלה משם הוי' כי הנה יוהכ"פ [יום הכפורים] הוא עליי' [עלייה] המלי' [המלכות] בעתיק.

ואילו "לפני" היא בחינת מלכות, שהיא הבחינה הקודמת לשם הוי' בסדר מלמטה למעלה. ואף לפי הפירוש הזה אין סתירה למה שנכתב, שזו הבחינה של "ממעמקים", שלמעלה משם הוי'; שהרי ביום הכיפורים עולה מלכות בעתיק.

א"כ [אם כן] ב' הפי' עולים בקנה אחד שהבחי' מל' [מלכות] שהיא לפני שם הוי' ממטה למעלה עולה ביוהכ"פ [ביום הכפורים] לבחי' א"ס [אין סוף] שלמעלה משם הוי' ולכן עיי' תטהרו גם אתם והיינו כמ"ש בזהר תצוה דקפ"ה ע"ב ע"פ כי ביום הזה יכפר.

אם כן, שני הפירושים עולים בקנה אחד: בחינת מלכות, שהיא "לפני" שם הוי' בסדר מלמטה למעלה, עולה ביום הכפורים לבחינת אין סוף שלמעלה משם הוי'; ולכן, על ידי כך, גם אתם "תטהרו". וזהו ככתוב בזהר פרשת תצוה, קפה ע"ב, על הפסוק "כי ביום הזה יכפר":

יכפר ביום הזה וינקי ליה בקדמיתא וכל דא עליכם ופי' במק"מ [במקדש מלך] תחלה יתוקן מדת המל' [המלכות] שנק' היום הזה ואח"כ [ואחר כך] ישראל והיינו שעיי' עליי' [עלייה] המל' [המלכות] בא"ס [באין סוף] עיי' יתוקנו כל הפגמים כי אנת הוא שלימותא דכולהו)

"יכפר ביום הזה וינקי ליה בקדמיתא, וכל דא עליכם". ומבאר מקדש מלך: תחילה תתוקן מידת מלכות, הנקראת "היום הזה", ואחר כך ישראל. כלומר, על ידי עליית מלכות באין סוף יתוקנו כל הפגמים, כי "אנת הוא שלימותא דכולהו" — אתה הוא השלמות של כולם.)

(ועיי' עוד ע"פ כי ביום הזה כו' בזהר ויקרא ט"ו ב' ובפ' אחרי ס"ב ב' ס"ד א' ובפ' אמור דק"ב האזינו דר"צ סע"ב [סוף עמוד ב]):

(ועיי' עוד על הפסוק "כי ביום הזה" כו' בזהר, ויקרא טו ע"ב; ובפרשת אחרי, סב ע"ב וסד ע"א; ובפרשת אמור, קב ע"א; ובהאזינו, סוף רצ ע"ב.)

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/acharei/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק